

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΗΣ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΣΤΕΛΛΑ

Μόλις από ολίγου έγινε γνωστή μία απ' τις πολλές περιπέτειες της Ματτί Πόλεον, γνωστότατου κινηματογραφικού αστέρος, που της συνέβηκε στην Ιταλία. Μία μέρα που ένας φρενολόγος ιταλός, διηγείτο στη μεγάλη άρτιατη την παράξενη ιστορία μιας τρελλής, που πήγαε στην κλινική του, και της έδειξε ένα δαχτυλίδι ή Ματτί Πόλεον άναγνωρίζοντάς το άνεφώνησε: «Έστνε δικό μου! είναι δικό μου!». Της τώδωσα κείνο τό κρού της τρελλας. Πτωχή Βιργίνια! Πέθανε τρελλή! Τι τιμή! Δέν θά παρηγορηθώ ποτέ!...

Τό δαχτυλίδι, άν και δέν είχε μεγάλη άξία, ήταν άρκετά ένδιαφερόν: μία πολύτιμη πέτρα, που έλχεν επάνω τά άρχικά της Πόλεον, σκαλισμένα μέ αλγυπτιακή τέχνη.

«Ήμουν άνοητη και άπερισκεπη—είπε ή Πόλεον. Δέν ξέρω τί παράξενο αίσθημα μ' είχε τραβήξει κείνη την Κυριακή του Μαΐου, μία άπ' τίς πρώτες που πέρασα στην Ιταλία. 'Ο ήλιος σας μ' είχε μεθύσει. Είχαμε πειε στη Β. για νά πάρουμε τό φίλμ «ό φρούας Δούγλας» στό όποιο πρωταγωνιστούσα. Είχαμε κάνει την πρόβα σέ μία άπομονωμένη συνοικία, είχα παίξει τό ρόλο μου θαυμάσια και τό αυτοκίνητό μέ έφερεν μόνιη στή δεσοδοχία μου. Περνώνας από μία καλή συνοικία μου κίνησε την προσοχή ή πρωτοτυπία μιας μικρής έκκλησίας.

Οι καρπίνες χτυπάγαμε, και ό κόσμος έμπαινε για τί λειτουργία. Μούθεε τότε ή όρεξη νάρε στούν έκκλησία αυτή. Σαμάτησα λοιπόν ταυτόκνητο, και χωρίς νά τό πολυσκεπτό, άνακατέφτηκα μέ τόν κόσμο.

«Η έκκλησία ήταν γεμάτη, και έλαμπε από φώτα. Γρήγορα όμας πολλοί έστρεψαν την προσοχή τους από τό Άγιον Βήμα σ' έμένα και πολλά βλέμματα, που πάντων γυναικεία, μέ παρατηρούσαν μέ περίεργη. Μόνον τότε θυμήθηκα πως ήμουν ντυμένη άνδρικά για τόν ρόλο μου και φοβήθηκα στά σαστά και ντροπήνα.

Άλλά μία γρήγορη ματιά στόν καθρέπτη πούχα στην τσέπη μου μέ καθήσυχασε έντελώς. Τ' άνδρικό μου φρόσμα ήταν πολύ κομψό και της μόδας. Η γραβάττα μούδνε ένα ύψος άριστικό, πολύ χαριτωμένο. «Είμαι ά μ' ένα νέο είκοσι χρονών, μέ ύψος ξένο, πολύ σία και ευγενικό, και μέ πρόσωπο λίγο όχρρό, που άρέσει πολύ στά κορίτσια.

«Έξαφνα, σταμάτησα. Άπό ένα κοινικό σταισίδι, έπεφτε επάνω μου ένα βλέμμα τρυφερό, γλυκό, σχεδόν φοβισμένο που μέκανε νά ταραχθώ. 'Οχι: κανένα άνδρικόπου μάτι στή ζωή μου ως τώρα δέν έχει είσοχησει τόσο βαθιά στήν ψυχή μου. Ήταν μία νέα που προσέυχονταν άφηρημένη.

«Όταν δέν την παρατηρούσα, μέ κούταζε βασικά: Μόλις όμας γύριενα πρós αυτήν, τά μάτια της χαμήλωναν ντροπαλά στό βιβλίο της, στό όποιο δέν κατόρθωνε πιά νά διαβάη ούτε μία λέξη.

Τό πρόσωπο της άλλαζε κάθε στιγμή χρώματα, από τό κόκκινο της ντροπής, στό χλωμό της συγχίνησης. Ήμουν γι' αυτήν ό πειρασμός μέσα σέκείνο τό ιερó περιβάλλον.

Ήταν μία κόρη ταπεινής τάξεως, μία κόρη του λαού. Ντυμένη πολύ απλά, μένα μαύρο πέπλο στό κεφάλι, ηλικίας καμμιά τριανταριά χρονών, διατηρούσε άκόμη μία νεανική χάρη: δέν ξέρω πως μου πέρασε άπ' τό μυαλό ότι έκείνο τό βλέμμα ήταν ή πρώτη της έρωτική ματιά. Άντιπροσέπεινα γιεύη πούος ξέρει ποιο νεανικό όνειρο, θαμμένο τώρα πιά στή μονοτονία της μαρμεζίνης νιότης της. Η άπροσδόκητη παρουσία μου, μέσα στους ψαλμούς και στά θυμάματα της έκκλησίας, ζύπνησε μέσα της, πούος ξέρει, πούος άποκοιμώμενος είκονες.

«Ένας άκατάσχετος πειρασμός μέ κατάλαβε τότε νά δώσω ένα ρίγος ήδονής σ' αυτή ή υπαθή, την χωρίς άλλο παρθένο, μία όρα ευτυχίας, μία έλπίδα, ένα όνειρο, που φάναι σε μία διψασμένη καρδιά, για νά την φωτίση σ' όλόκληρη ή ζωή της.

Κούταζε την άγνωστη μέ τρυφερότητα. Συγκέντρωσα στό βλέμμα μου όλη τη τέχνη μου κ' όλη ή γοητεία μου, όλη τη δύναμη μου για νά την σαηνεύσω. «Κείνη έκαμε ένα κίνημα σαν νάδαιλε νά ξεφύγη τη μαγεία μου μέ μέσα της, φαίνεται ή καρδιά της χτυπούσε. Ήμουν, ίσως, γι' αυτή ό νέος πούος όνειρευνεται ν' αγαπήση.

Αυτό τό παιχνίδι διάρασε ως τό τέλος της λειτουργίας. Τη στιγμή της ειλότητας, που όλον ήταν γονατισμένοι, την πλησίασα άθόρφα, έσκαψα κοντά της έτσι ώστε νά αισθανθώ στό λαϊμό της τη θερμή άναπνοή μου.

«Όταν βγήκε άπ' την έκκλησία μέ συνάντησε κοντά στην πόρτα όπου της έπρόσφερα τόν άγιασμό όμας ό Φάουστ στη Μαργαρίτα.

Την έσυρα επάνω γλυκά σένα σκοτεινό μέρος και της ψιθύρισα:

- Έλάσε με μένα. Πρέπει νά σός μιλήσω.
- Μά πούος είδα σε, κίρσε: ψιθύρισε έκείνη τρέμοντας.
- Τι παράζει πούος είμαι; είπα χαρούμενη. Είμαι ή Άγάπη, είμαι ή Τρέλλα που περνε! Ένας άγνωστος! Αυτή ή περίστασις δέν θά ξαναγορησθ πιά. Έχγε εμπιστοσύνη σε μένα. Έλατε και προχωώντας, φώναζε τό αυτοκίνητό μου.

Κείνη τότε χάσει. 'Όρρανή από μικρή, ζούσε μέ τόν άδελφό της, έφημέριο, σ' ένα σπιτάκι κοντά στην έκκλησία. Μούδειξε τά σ' αράθυρα στολισμένα μέ άνθη. Ήταν μία ταπεινή κεντίστρα... Φτωχοντυμένη καθώς ήταν ντροπαλόν νάρθη μαζί μου...

Είχα όμας άποχτήσει τόσο επιβάλλον επάνω της, ώστε κατόρθωσα νά την πείσω νάνβη στο σπιτί της και νάρθη μία άφορητή για νά ξανάβγη. Έπήγε και ξανάθε σε λίγο χαρούμενη. 'Ο άδελφός της θάμνε όλη την ήμερα στόν έπίσκοπο, κ' αυτή ήταν έλεύθερη. Βγήκαμε βασικοί άπ' τη μικρή πλατεία και άπομακρυνθήκαμε άπ' τη συνοικία της. Άκόμη μέ τό πέπλο στό κεφάλι και τό βιβλίο της προσέυχε στό χέρι, ήταν καθισμένη κοντά μου σαν νάβλεπα όνειρο. Της είπα:

- Μέ λένε Δούγλας. Και σένα;
- Μέ λένε Βιργίνια.

«Ήμουν πειά γι' αυτή τη φτωχή έρωτευμένη ό όνειρευμένος έραστής, ό ιδεώδης φίλος που βλέπομα στις όνειροπολήσεις της πρώτης νεότης, όταν ή φαντασία και ή καρδιά ζωογραφίζουν ύπεροως είκόνες άγάπης, γιομάτες έλπίδες την μέθωση μέ λόγια, της μιλούσα στή γλώσσα των ήρώων των μυθιστορημάτων.

Ταυτόκνητο μ'εσ μετέφερε στό πιο λαμπρό και πιο ψηλό μέρος της πόλεως. Επισκεψθήκαμε μουσεια, έμπορικά γιομάτα από πολυτέλεστα φορέματα, χρυσαφικά και έπιπλα. Εν τω μεταξύ της διηγούμουνα τά ταξείδια μου και τάς περιπετειάς της άριστίσιμης ζωής μου. Μ' έπερνε για καλλιτέχνη!

— Θέλεις μία γούνα; ένα φρόμα; ένα χρυσαφικό; διάλεξε, της έλεγα Βιργίνια, άλλ' αυτή άρνιότανε, γαντζωμένη στό μπράτσο μου.

Φάγαμε έξω, σένα μαγευτικό μέρος, υπό τους ήχους της μουσικής. Δοκίμασε φαγητά και ποτά των όποιον άγνοούσε και τά όνόματα. Τό ειδυλλίο μας πλεχτηκε σε μαγικά μέρη, σε φρούους ήπικους, σε μυρωμένα δάση και έτσι σε άλλες όρες είχε δοκιμάσει όλα τά δελγύματα μιας ρομαντικής άγάπης. Έκοιμα και της έδωσα άπ' τά μαλλιά μου και μούδωσε κι αυτή από τά δικά της, ένα άσημενο δαχτυλίδάκι, σφραγισμένο μέ τό άγνό φίλημά της και μέ την ύπόσχεση αλώνας πίστeweς.

— Θά ξαναπεράσω τόν όκεανό, δέν θά ξαναϊδοθώμε πιά, αλλά σ' ό θά ζήσης στην καρδιά μου και όμας κ' έγω θά ζήσω στή δική σου για πάντα! της είπα.

— Για πάντα! ψιθύρισε κ' αυτή.

Καύμένη Βιργίνια! έπρόσθεσε τέλος ή Ματτί Πόλεον.— Έσως κάποιος την είδε μέ μένα και της φανέσσε τό μυστικό του φύλου μου, τραβηγμένη άπ' τό όνομα Δούγλας, θά πήγε στό κινηματογράφο όταν δόθηκε τό φίλμ «'Ο έρασιος Δούγλας», θά άντίκρισε, έκεί επί της όδούς την άλήθεια και θά συνετριβή... Έτσι είναι, γιατί... Τά ψεύτικα αίσθηματα και τά ψεύτικα λεφτά δέν πρόκει νά δίνονται όσες για έλεημοσύνη...

Κι' ύστερα, δέν υπάρχει τίποτα πιο άσχημο άπ' την έλεημοσύνη της άγάπης.

Γιατρέ, ές έξαφανίσουμα αυτό τό δαχτυλίδι, που έφερε δυστυχία... Και καθώς περνώσαν μέ τη βάρκα μία λίμνη, τό πέταξε στό νερό και μέ μέταια διακρυμμένα άκούσθησε τά μικρά κύματα...

Μετάφρ. Γ. Ζώρα

ΑΣΤΕΙΑ

- Η σύζυγος πρós τόν σόζυγον.
- Χαριστέστη ή ιστορία του γαϊδάρου που μου διηγήθηκε χθές...
- Άλήθεια, πολύ άστεία.
- Φαντάσον, όταν βλέπω γαϊδάρο σε θυμάμαι!..

